

[Landbrugsministeren.]

forhandler med branchen om kontrolforanstaltninger. Det er ikke meningen, at der skal ske nogen som helst ændring i den hidtidige praksis, hvad dette angår.

Hvad angår de nye virksomheder, er jeg selvfølgelig enig i det, der står i betænkningen, en udtalelse, som vi har forhandlet os til rette om i udvalget, og jeg vil også gerne her gentage, at det er meningen at administrere loven sådan, at der bliver ligestilling mellem de virksomheder, det ærede medlem hr. H. C. Toft omtalte.

Jeg kan ikke undlade at udtale min tilfredshed med, at man fra alle sider, undtagen fra socialistisk folkepartis side, under udvalgsarbejdet har indset, at en lov af denne art ikke kan være andet end en bemyndigelseslov, hvis den da ikke skal være et meget bindstærkt værk; for det ville den blive, hvis den skulle tilgodesee alle de formål, som en sådan lov må omfatte. Jeg glæder mig altså over, at man har indset dette, og takker i øvrigt for den enstemmige tilslutning, også den, der var vedhæftet betæneligheder og reservationer.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og §§ 2 og 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om en rapsordning.

(Første behandling findes i tidenden sp. 638, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 39).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Chr. Rasmussen: De to ændringsforslag, der er stillet til lovforslaget om en rapsordning, er af mindre betydning, selv om de ikke kan betragtes som udelukkende redaktionelle. Ændringsforslag nr. 1 til § 3 er helt naturligt, selv om bestemmelsen næppe vil få nogen praktisk betydning i de to år, loven skal gælde, da man vist ikke kan regne med en formindskelse af rapsavlen i den periode.

Ændringsforslag nr. 2 til § 5 kan godt betegnes som redaktionelt. Man flytter ordene „helt eller delvis“ fra 1. til 2. punktum i stk. 2, idet det har været meningen hele tiden, at den eksport, der er tale om i 1. punktum, skulle tilgodesees med hele afgiften.

Jeg kan på hele udvalgets vegne anbefale de to ændringsforslag.

Så vil jeg gerne på mit partis vegne gøre nogle enkelte bemærkninger til lovforslaget. Det er ikke lutter begejstring, der gør, at mit parti vil stemme for lovforslaget om en rapsordning, men vi gør det, dels fordi det er et led i forårets tilskudsaftaler, dels fordi det er vort håb, at den frist, disse love giver, må føre til, at man får gennemført forhold i landbruget, som på længere sigt er i stand til at klare landbrugets problemer uden direkte tilskud fra det øvrige samfund; i hvert fald må det være berettiget at forvente at høre fra landbokommissionen, før disse forskellige tilskudslove udløber. Om man så i denne kommission finder frem til en samlet løsning, vil tiden vise.

Det, der i øjeblikket tales mest om, er de mange alt for små landbrug. Det er jo rigtigt, at det er et problem, der ikke løses med aldrig så mange rapsordninger, men hvis det kun var dem, det drejede sig om, ville en rapsordning som den, vi nu gennemfører, være aldeles overflødig.

Ganske vist er jeg klar over, at nogle af de mest optimistiske mener, at rapsordningen er en slags tvægget sværd, der skal støtte landbruget på to måder: først direkte ved en højere pris på rapsfrøet og derefter indirekte ved, at margarineprisen stiger og derfor ikke fremover skulle være så

[Chr. Rasmussen.]

hård en konkurrent til smørret, som tilfældet er i øjeblikket. Jeg tror dog, at de, der sætter alt for stor lid hertil, vil blive skuffet, navnlig hvis man ikke fra landbrugets side er indstillet på at gøre mere end hidtil for at interessere den danske befolkning for smørret. Der er efter min opfattelse ikke så lidt beskæmmende i, at sommerturister, hvad enten det nu er inden- eller udenlandske, som er indstillet på at indtage et eller to af dagens måltider i det fri og købe det nødvendige i forretningerne, efterhånden som de kommer frem, kan komme ud for i visse egne af landet at måtte køre fra købmand til købmand uden at kunne købe et pund smør, simpelt hen fordi man ikke handler med det. Så er der ganske vist nogle af købmændene, der er så elskværdige, at de siger, at der 3 eller 5 km længere fremme ligger et mejeri, hvor smør kan købes, forudsat — og så ser han på uret — at udsalget ikke er lukket på det tidspunkt. Slutresultatet bliver, at de pågældende nøjes med margarine til frokosten.

Ja, det var måske nok et lille sidespring. Jeg vil gerne gøre endnu et par bemærkninger. Jeg er ikke blind for, at mange landmænd befinder sig i økonomiske vanskeligheder, nogle uforskyldt, andre bærer vel selv deres part af skylden, måske kan lovgiverne heller ikke sige hus forbi. Men en kendsgerning er det, at mange landmænd alene ud fra en optimistisk tanke om vore afskrivningslove har mekaniseret langt ud over deres økonomiske evne, således at de godt nok har sparet nogle kroner i skat, men har været ude af stand til at betale de store afdrag på de dyre maskiner, som de i adskillige tilfælde kunne have undværet, uden at det havde forvoldt særlig stor skade på bedriften. Men der er jo det mærkelige forhold i dag — og deri adskiller tiden nu sig fuldkommen fra andre perioder, hvor man har gennemført støtteforanstaltninger til landbruget — at nu kan en landmand befinde sig på det, man kalder fallitens rand, hvor alle sunde er lukket, og så er han alligevel i stand til at realisere sin ejendom og rejse derfra som en holden mand. Det er jo i høj grad et spørgsmål, om det er sundt, at denne udvikling fortsætter, om det ikke var betimeligt, at der

blev grebet effektivt ind over for ejendomspriserne. Jeg tror i hvert fald ikke på, at man i det lange løb kan bevare den frie landbostand, hvis friheden kun skal gælde, når gevinsten ved salg hentes hjem, medens det øvrige samfund skal bære risikoen ved driften.

Ud fra ønsket og håbet om, at det i fremtiden vil lykkes at skabe mere hensigtsmæssige ordninger for landbruget, skal jeg med disse bemærkninger på mit partis vegne anbefale at stemme for lovforslaget.

Jens Chr. Christensen: Fra venstres side kan vi også her give tilslutning til de små ændringsforslag, der jo er tiltrådt af det samlede udvalg.

Det var en hel landøkonomisk udredning, det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen gav det høje ting. Også vi i venstre finder det beklageligt, at der skal lovgives på områder som disse. Også vi finder, at det ville være bedst for landbrugserhvervet, om man kunne have bibeholdt de frie former og den frie prisdannelse, som vi hidtil har haft, men det er jo ikke et forhold, som vi herhjemme i Danmark alene er herre over. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen vil give os den indrømmelse at dansk landbrug nok skal være i stand til at klare sig i konkurrence på lige fod med andre lande. Det ærede medlem ved udmærket, at når vi må gribe til en sådan lovgivning, skyldes det netop delvis de forhold, som råder derude, hvor dansk landbrug skal konkurrere med andre landes statskasser, med subsidier og store stats-tilskud.

Vi ønsker ikke en sådan lovgivning herhjemme, og vi kunne udmærket godt have undgået den, hvis vi i enighed kunne have fundet hinanden. Det pegede jeg på under de forhandlinger, vi havde i foråret om den store landbrugslovgivning, som dengang blev gennemført. Vi er selv til dels herre over vort omkostningsniveau, men hidtil har det skortet på vilje til at holde det i tømme, og jeg synes, at det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen har en stor opgave med inden for sit eget parti at finde forståelse for gennemførelsen af sådanne forholdsregler, at omkostningsniveauet kan give landbruget bedre betingelser end hidtil. Jeg kan da også forstå på det

[Jens Chr. Christensen.]

ærede medlems udtalelser, at der inden for partiet er visse ting i gære, og jeg glæder mig til at se et konkret resultat heraf.

Niels Ravn: Også jeg kan på mit partis vegne anbefale de to ændringsforslag, der af ministeren er stillet til henholdsvis § 3 og § 5, og som er tiltrådt af udvalget. Det er for begges vedkommende ændringsforslag, der ikke har principiel betydning, men udelukkende tager sigte på at tydeliggøre lovforslagets tekst.

Under lovforslagets første behandling pegede jeg på, at man altid principielt måtte være betænkelig ved en ordning, der skulle have tilbagevirkende kraft. Vi har i udvalget drøftet dette forhold, og på baggrund af de oplysninger, der kom frem dels skriftligt fra landbrugsministeriet, dels ved et samråd med den højtærede landbrugsminister, fik vi den opfattelse, at der ikke i dette forhold lå noget, der ville kunne komme til at ændre ordningens økonomiske virkning for nogen af parterne, hverken margarineindustrien eller landbruget. Ud fra denne forudsætning har vi tiltrådt lovforslaget med de bemærkninger, der er nedfældet i betænkningen.

Jeg har imidlertid i den weekend, der er gået, siden vi afgav betænkning, fået visse oplysninger, der har bragt mig i tvivl om, hvordan forholdet egentlig er. Jeg har fået at vide, at det var ministeriets tanke, at den første fjerdedel af den afgift, der skal betales, skal falde allerede den 1. januar 1962. Hvis det er rigtigt, vil det sige, at margarineindustrien, en måned efter at den har fået ret til at opkræve de ekstra 10 øre pr. kilo bordmargarine, skal indbetale en fjerdedel af afgiftsbeløbet for hele året. Dette forekommer mig at være en urimelighed. Det vil betyde, at industrien på det pågældende tidspunkt skal foretage indbetaling til den i § 3 omtalte fond af sine egne driftsmidler. Jeg vil gerne spørge den højtærede landbrugsminister, om dette er rigtigt, for i så fald tror jeg det bliver nødvendigt, at vi på ny kommer til at se på forholdene. For mig at se må det være muligt at træffe en ordning, hvorefter såvel margarineindustrien som landbruget kan komme fra det uden belastning. Indbetalingerne fra margarineindustrien må kunne

foregå sådan, at de følger prisforhøjelserne, og uden at dette får virkninger for landbrugets provenu af ordningen.

Jeg kan ikke lade være med at gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen, der jo næsten kom med et landøkonomisk foredrag i anledning af dette lovforslag. Det ærede medlem brugte det udtryk, at ordningen betød, at landbrugserhvervet skulle have direkte tilskud fra det øvrige samfund. Det, det drejer sig om, ærede medlem, er, at landbrugserhvervet som andre erhverv for en produceret vare får en pris, der svarer til landets øvrige prisniveau. Hvis dette skal kaldes tilskud, er det også tilskud, når andre erhverv forhøjer deres priser for at få dækning for deres produktionsomkostninger.

Det ærede medlem var også inde på, at landbrugets mekanisering var gået over gevind, og at dette havde sat landbruget i en sådan gæld, at det vanskeliggjorde dets økonomi. Jeg tror, sandheden er den ganske enkle, at hvis landbruget ikke gennem de sidste 10 år havde foretaget denne mekanisering, ville det overhovedet ikke have været muligt for erhvervet at klare sig igennem en periode, i hvilken dets indtægter praktisk taget ikke har bevæget sig, hverken i op- eller nedadgående retning, medens udgifterne er steget, og steget ret voldsomt. Alene på baggrund af mekaniseringen har det været muligt for landbruget at præstere det kunststykke at klare sig nogenlunde gennem den vanskelige tid.

Endelig var det ærede medlem utilfreds med, at en landmand, der på grund af tidens vanskeligheder var kørt fast, ved hjælp af de gældende ejendomspriser var i stand til at klare sig ud af det og nogenlunde svare enhver sit. I virkeligheden er den eneste forskel på landbrugets forhold i 30'erne og i dag den, at i dag har man denne mulighed, det havde man ikke dengang. Jeg forstod, at det ærede medlem ønsker på en eller anden måde at beskære den; men i stedet for at fratage landbruget denne sidste mulighed, som ingen skal misunde det, tror jeg det var bedre, om vi samledes om at skabe sådanne økonomiske vilkår, at det ikke blev aktuelt at ty til den, og det er min opfattelse, at det lovforslag, vi her behandler, yder et lille bidrag i den retning.

Axel Sørensen: Jeg skal ikke gøre forsøg på at forlænge denne debat, eftersom det radikale venstre i lighed med de andre partier, bortset fra socialistisk folkeparti, kunne tiltræde rapsordningen ved første behandling. Da de foreliggende ændringsforslag, som er stillet af landbrugsministeren, klart tydeliggør det, man har drøftet i udvalget, skal jeg på mit partis vegne anbefale ændringsforslagene.

Morten Lange: Det er som bekendt nyttigt at have en udvalgsbehandling af lovforslag, idet det giver betydelige muligheder for at studere deres anatomi. Det spørgsmål, som først måtte tages op, var, om den rapspris, som fremkom på grundlag af lovforslaget, var rimelig. Vi har fået materiale, der belyser dette nogenlunde godt, men for mig er det stadig væk noget uklart, om det kan betale sig at dyrke raps her i landet, eller om man hellere skulle stimulere forskellige andre afgrøder i stedet for at komme ind på disse mystiske former for subventionering af rapsdyrkning, som måske hellere skulle have været udryddet, som den var det før 1939. Det er som sagt ikke blevet klart, og det bliver det naturligvis slet ikke, hvis vi bliver ved med at give betydelige tilskud til rapsdyrkingen.

Udvalgsbehandlingen har imidlertid vist anderledes interessante sager end dette. Når dette lovforslag engang — desværre — bliver vedtaget, vil jeg tro, at landets margarinespisere alle vil have en fornemmelse af, at nu er der kommet en masse rapsolie i deres margarine, og at dansk raps duer ikke til fremstilling af margarine. Derfor bliver det måske nødvendigt at gøre det klart, at rapsen, så vidt jeg har forstået, for længst er solgt og således ikke vil komme i margarinen.

Det rejser i virkeligheden et andet spørgsmål med betydelig kraft: hvorfor i alverdens riger og lande kan vi ikke, når rapsen er solgt, klare os med den meget enklere proces, at staten, hvis det endelig er et led i det forlig, der er indgået, betaler den difference, som dyrkerne mener de har ret til, i stedet for at gå den dyre og besværlige vej om ad margarinefabrikkerne, som derefter skal have lov til at sætte margarineprisen i vejret med 10 øre pr.

kg, altså en beskatning, som vender den allertungeste ende nedad? Jeg forstår levende, at den socialdemokratiske ordfører var lidet begejstret netop for denne side af sagen. Det er åbenbart det, som er hensigten. Det er ikke blot hensigten at skaffe rapsdyrkerne et ekstra tilskud, det er også hensigten på denne måde at forhøje margarineprisen for, som det blev sagt, at gøre afstanden mellem margarinepris og smørpris ringere. Nu er jeg af den opfattelse, at forskellen i forvejen er så betydelig, så jeg tror ikke, at der bliver købt 1 kg smør mere i anledning af denne forskelsudjævning. Jeg tror derfor, at argumentet er inderlig falsk, men jeg synes under alle omstændigheder, at det er lidt for hårdt, at man byder den del af befolkningen, som er hovedforbrugere af margarine, at betale en ekstra pris for margarinen, samtidig med at man betaler en ekstra høj hjemmemarkedspris for smør og til lige skal bære al det bureaukrati, denne rapsordning medfører.

Jeg synes, det ville være overordentlig glædeligt, om man fik undersøgt denne sag lidt nærmere mellem anden og tredje behandling, således at vi kunne slippe for alt dette roderi. Jeg vil ikke tilsige velvillig behandling, selv om vi skulle få et forslag, som kun bestod i, at rapsdyrkerne skulle have tilskud, men det var dog værd at overveje. Så længe vi skal køre denne besværlige omvej, kan jeg imidlertid ikke se at det er en rimelig lovgivning; tværtimod vil den komme til at stå som et eksempel på, hvor urimeligt man kan lovgive i Danmark, hvor mange anstrengelser man gør sig for at gøre lovgivningen indviklet, og hvor tvivlsomme veje man kan gå for at nå resultatet: en indirekte beskatning af de fæleste.

Mose Hansen: På mit partis vegne skal jeg give tilslutning til de af udvalget tiltrådte ændringsforslag til § 3 og § 5.

Det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen var inde på forskellige landbrugsbetragtninger og har fået svar af de ærede ordførere for venstre og det konservative folkeparti. Det, jeg særlig hæftede mig ved, var, at det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen ønskede stærkere indseende med, til hvilke

[Mose Hansen.]

priser landbrugerne skulle have lov at sælge deres ejendomme. Sådan forstod jeg det. Hvis det skal være resultatet af denne lovgivning, hvis det er socialdemokratiets mening med loven, vil jeg i hvert fald sige, at det var bedre, at landbruget undværede den. Hvis resultatet af denne lov bliver, at landbruget for at få disse få millioner — som er, det indrømmer jeg, en beskyttelse af landbruget, som jeg mener landbruget er berettiget til — skal lægges helt ind under statens formynderskab, vil jeg hellere undvære denne lovgivning.

Landbrugsministeren (Skytte): Jeg må måske berolige den sidste ærede ordfører med at sige, at det ikke er meningen, at dette lille lovforslag skal betyde, at landbruget skal ind under statens formynderskab, og jeg forstod heller ikke det ærede medlem hr. Chr. Rasmussens udtalelser derhen. Det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen og jeg er selvfølgelig enige om, at det betyder denne lov ikke. Jeg er enig med det ærede medlem hr. Chr. Rasmussen, når han siger, at det ikke er af hensyn til småbrugene, vi skal have denne rapsordning; jeg har fremhævet nogle gange tidligere, at det er det ikke. Denne rapsordning i lovsform er et resultat af som tidligere fremhævet — jeg skal ikke dvæle ved det — at den frivillige ordning, vi plejer at have, ikke kunne gennemføres i år på grund af modstand fra én eneste margarinefabrikant.

Jeg takker i øvrigt for tilslutningen fra alle sider minus socialistisk folkeparti. Jeg synes, at det ærede medlem hr. Morten Lange gik lovlig højt op i sin argumentation imod lovforslaget, og jeg forstår ærlig talt ikke, at det ærede medlem mener, det er nødvendigt med en yderligere udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling af den grund, det ærede medlem anførte. Der kan være andre grunde til det, derunder henvendelser fra margarineindustrien, og jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Niels Ravn, at det var ikke min mening,

at ordningen skulle påvirke de økonomiske forhold, hverken for margarineindustrien eller for landbruget. Så vidt er jeg enig, og det øvrige må vi kunne klare gennem forhandling. Margarineindustrien har bedt mig om en forhandling i morgen. Jeg forstår, at den også har anmeldt sig til forhandling i udvalget, og jeg håber, at disse forhandlinger vil klare de uoverensstemmelser, der måtte være tilbage, og som jeg altså indtil nu ikke har været opmærksom på.

Jeg takker for tilslutningen og håber på lovforslagets gennemførelse snarest.

Chr. Rasmussen: Jeg vil blot sige til det ærede medlem hr. Niels Ravn, at det naturligvis er forskelligt, hvordan man fortolker en lov. I mine øjne kan det nu ikke blive andet end direkte tilskud, der er ydet landbruget gennem de love, der blev gennemført i foråret; dette sidste, rapsordningen, kan måske kaldes indirekte, men i hvert fald er det et tilskud til landbruget, det kan man ikke komme uden om.

Jeg har ikke under nogen omstændigheder angrebet den nødvendige og fornuftige mekanisering, men det kan ikke være muligt, at det ærede medlem, der såvel som jeg færdes ude mellem landmænd og jævnlig kommer sammen med adskillige, helt kan undgå at se, at en hel del landmænd har mekaniseret uden at have haft den økonomiske baggrund for det, og uden at det har været stærkt påkrævet, idet de alene har tænkt på den skattemæssige begunstiggelse, de derigennem kunne få.

Når jeg har nævnt spørgsmålet om ejendomspriserne, er det simpelt hen, fordi det er den almindelige opfattelse ude i landbruget, at ligegyldigt hvilke foranstaltninger man gennemfører herinde til støtte for landbruget, vil en støtteordning, hvis den resulterer i, at ejendomspriserne stadig holder sig et godt stykke over det, der er forrentningsmuligheder for, aldrig på noget tidspunkt kunne ophøre.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1 og 2, ændringsforslag nr. 1, § 3, således ændret, § 4, ændringsforslag nr. 2, § 5, således ændret, og §§ 6-9 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om midlertidigt tillæg til visse ydelser i henhold til ulykkesforsikringsloven, loven om invaliderente m. v. til tilskadekomne militære værnepligtige samt loven om invalideforsørgelse.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 297, fremsættelsen i tidenden sp. 930).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Helge Nielsen: Dette lovforslag går i sin enkelhed ud på at ajourføre de erstatningsbeløb, der udbetales til dem, der er kommet til skade før april 1947, og som ikke er omfattet af den automatiske pristalsregulering. Ydelserne til ulykkesramte efter 1. april 1947 er ifølge den automatiske pristalsregulering senest pr. 1. april 1959 forhøjet med 5 pct. og vil nu ifølge oktoberpristallet fra 1. april 1962 yderligere blive forhøjet med 10 pct. Den i lovforslaget foreslåede forhøjelse af tillægget til de ældre ydelser fra 45 pct. til 60 pct. er derfor kun udtryk for en naturlig ajourføring, og jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig vedtagelse.

Søren Andersen: Anbefaler lovforslaget.

Thestrup: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Asger Jensen, ikke er i stand til at være til stede i dag, skal jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Jens P. Jensen: Forslag til lov om ændring i lov om midlertidigt tillæg til visse ydelser i henhold til ulykkesforsikringsloven med flere love vil jeg gerne takke den

højtærede socialminister for. Det er et midlertidigt tillæg, det drejer sig om, og der må nu ske en ajourføring i forhold til de folke- og invalidepensioner, der er gældende herhjemme og nu også på Færøerne. Det er fortrinsvis invalider efter første verdenskrig fra 1914-18 og deres efterladte, der nyder godt af disse ydelser, og det er for mig personlig som deltager i krigen fra 1914-18 en glæde at kunne give mit partis, det radikale venstres, tilslutning til gennemførelse af en forhøjelse af tillægget til disse ydelser fra 45 pct. til 60 pct. med virkning fra 1. april 1962.

Chr. Madsen: Også vi anbefaler lovforslaget, men jeg vil gerne benytte lejligheden til at stille et spørgsmål til socialministeren, da det ikke er sædvane, at en sag som denne går i udvalg.

Hvor mange personer drejer det sig om, og hvordan vil rentebeløbene være efter denne regulering? Der må efter min opfattelse være et andet udgangspunkt for de renter, der stammer fra før 1947, end for dem, der ydes nu. Ellers anbefaler vi.

Grøndahl: Da det foreliggende lovforslag har til hensigt at fjerne en forskelsbehandling af ulykkeligt stillede medborgere, har de uafhængige intet at indvende mod det.

Socialministeren (Bundvad): Jeg takker for den enstemmige tilslutning til forslaget om pristalsregulering af disse ydelser.

Til det ærede medlem hr. Jens P. Jensen vil jeg gerne sige, at der ikke er tale om en almindelig ajourføring i forhold til pensionslovgivningen. Der er tale om en ajourføring i forhold til pristallet.

Til det ærede medlem hr. Chr. Madsen vil jeg lige ud sige, at jeg ikke ser mig i stand til at svare på, hvor mange personer der er omfattet af disse ydelser. Der er ikke tale om et bestemt fast tal; nogle har 100 pct.s invaliditet, andre har en meget mindre skade og får derfor mindre ydelser. Jeg kan imidlertid sige, at samtlige udgifter for denne forhøjelse beløber sig til 200 000 kr. pr. år. Jeg tror, at jeg forstår, hvor det ærede medlem hr. Chr. Madsen gerne vil hen. Det ærede medlem vil gerne finde ud af, hvad de pågældende får i forhold til dem, der bliver ulykkesramt senere. Det er